

MAGÁNALKALMAZOTTAK LAPJA

A MAGYAR MAGÁNALKALMAZOTTAK SZABAD SZAKSZERVEZETÉNEK KÖZLÖNYE

Kongresszus után

40 küzdelmes év elteltével december 15. és 16-án a Vas- és Fémmunkás szakszervezet székházának fellobogózott dísztermében tartottuk jubiláris közgyűlésünket, melynek külsőségei is mindenben megfeleltek mozgalmunk múltjának, súlyának és jelentőségének. Mozgalmunk fontosságát mutatta az a körülmény is, hogy közgyűlésünkön megjelentek a munkásmozgalom legfőbb vezetői: Rákosi Máttyás, Szakasits Árpád, Kéthly Anna, dr. Ries István, Kossa István, Kisházi Ödön, Gallai Lajos és Apró Antal elvtársaink, valamint nagy testvérszakszervezeteink küldöttei. Felszólalásukban megmutatkoztak az a szoros kapcsolat, amely a szegényparaszt-ság, az ipari munkásság és a haladó értelmiség között a népi demokratikus Magyarországot folytatótt küzdelemben napról-napra erősödőben van. Nem tudunk meghatottság nélkül visszagondolni arra a mály-séges egységet kifejező hangulatra, amely 350 budapesti és vidéki küldöttünket egész kongresszusunk tartama alatt elköltötte és amelynek kifejezői voltak Szakasits Árpád elvtárs szavai:

Mozgalmunknak tisztának kell lenni, mozgalmunknak egyenesnek kell lenni, mozgalmunknak nem szabad megtérni azokat, akik ékel akarnak benne verni.

Ennek az egységnek hangulatáról tettek tanulságot felszólaló küldötteink, de nemcsak arról az egységről, mely természetesen egymáshoz fűzi haladószelemű kartársainkat, hanem tülemlkedtek a szoros-szövetett kari érdekek látókörén. Követeltek azon gazdasági rendszabályok megvalósítását nálunk is, amelyek jogoszláv kartársaink közlése szerint ott már megvalósulása kerültek és amelyek megvalósításához már Romániában is közeljárnak: a bankok állami ellenőrzését és a kulcsiparok államosítását. Attól a felelősgétdadtól áthatva, melyet hazánk demokratikus gazdasági felépítéséért mindannyian érünk, követeltek helyet kollégáink a szervezett szellemi- és fizikai munkásságnak mindazokban a szervekben, melyek az állami ellenőrzés kérdéseiben a döntő szerepet viszik.

Kongresszusunk második főmotívuma főképen vidéki kartársaink hangjából esendült ki. Ez az a felismerés volt, hogy akármilyen nagy munkát is végeztünk az elmúlt 22 hónapban az ideológiai felvilágosítás terén, még mindig munkánk kezdetén állunk, mert e téren eredményről csak akkor beszélhetünk, ha minden egyes magánalkalmazott előtt nyilvánvalóvá tettük, hogy sorsuk összeforrott a magyar dolgozó millióinak életével és helyük nem a tőkés, hanem a fizikai munkások oldalán van. Új közgyűlési periódusunk legfontosabb teendője lesz e nagy feladat elvégzése.

Rákosi Máttyás miniszterelnökhelyettes, szakszervezetünk díszelnöke

melegem emlekszik meg arról, hogy hosszú évtizedek óta tagja szakszervezetünknek, a felszabadulás óta pedig díszelnöke.

A múltban a tőkésök mindent elkövettek, hogy az irodák dolgozóit és a fizikai munkásokat egymással szembeállítsák. Ma boldogan mondhatjuk, hogy ez az idő már a múlté, de a kísérlet a múltban sem sikerült soha teljesen, sőt, az illegális nehézségeiben is mindig akad szép számmal a magánalkalmazottak között olyan, aki megkockáztatta a börtönt, de az akasztófát is, hogy a kommuniszapárt földalatti munkájában segítse. Hatalmas erőt és bátortást jelentett sokszor az egyszerű munkás részére, hogy magas vezető állásban levő magánalkalmazottat tudhatott elvtársának.

A szanálási terv elkészítésénél tartottunk attól, hogy komoly munkanélküliség áll majd elő elsősorban a magánalkalmazottak között. Nagy elégtételünkre szolgál, hogy a kezdeti nehézségek után sikerült ezt a veszélyt elhárítanunk. Kiderült, hogy a magyar gazdasági élet olyan erős és olyan gyors tempóban fejlődik, hogy elkerülhetjük a gazdasági talpraállásnak azt a szokásos velejáróját, Meggyződésünk, hogy Magyarországon, melynek termelőereje körülbelül megfelel az 1938. évi-nek, ma óriási gazdasági konjunktúra előestéje van. Körülöttünk leromlott, háborúsújtotta országok állanak, melyek minden termelvényüket örömmel felveszik. A magyar gazdaságban elsősorban a politikai állásfoglalás és a szervezés, kérdéséről van szó. Politikai állásfoglalásról abban az irányban, hogy azok, akik a termelőeszközök tulajdonosai, hajlandók-e a magyar demokrácia gazdasági talpraállításában segíteni. A másik kérdés: megvan-e bennük a képesség, hogy a változó viszonyok mellett úgy szervezzék meg termelőapparátusukat, hogy az valóban felvirágozhassék. Svájcban vagy Svédországban ma olyan óriási gazdasági konjunktúra van, hogy a nagyobb gyárak három esztendőre el vannak látva megrendeléssel és mindennapos eset, hogy készpénzfizetés mellett sem fogadják el megrendelést például 1950-re.

Ma olyan az áruhiány, hogy a magyar munka termékeiért Dél-Afrika, Dél-Amerika, sőt Ausztrália is jelentkezik. Ilyen viszonyok között

tisztára politikai állásfoglalás és szervezés kérdése, hogy a mi ügyvezetői ipari kapitányaink meg tudnak-e felelni a várakozásnak és ki tudják-e használni azokat a lehetőségeket, melyek a legközelebbi három esztendőben a magyar termelés részére megnyílnak.

A felszabadulás utáni első hetekben és hónapokban bátor kézzel állítottunk egyszerű munkásokat és egyszerű magánalkalmazottakat óriási vállalatok élére, mert sok régi gazdasági vezetőnk jobbnak látta a felszabadító Vörös Hadsereg elől nyugatra távozni. Az egyszerű dolgozók jelentékeny része, igen nehéz viszonyok között, sokkal jobban végezte el a munkát, mint azok, akiknek a helyébe kerültek.

Ebből az következtetni volna, hogy az államosított üzemek élére elsősorban ilyenek kerüljenek.

Nagy sajnálattal látjuk, hogy rendszerünk jelentékeny tényezői még nem vették észre azt a változást,

melyet a felszabadulás és az utána következő, most már kétszázéves tapasztalat mutat. Nem vették észre, hogy azt a munkást, azt a magánalkalmazottat, aki tavaly éltenszonjan, hidegben, fizetés nélkül, aknákon lépegetve kereszttül, hozta rendbe munkahelyét, nem lehet úgy kezelni, mint tíz esztendővel ezelőtt. Ezért mi is tiltakozunk az ellen, hogy az államosított üzemek élére olyan erők is kerüljenek, akiknek negatív működését a múltban éppen eléggé tapasztaltuk.

A szanálási eredményei is azt mutatják, hogy míg az egész világ elismeréssel adózik a szanálásnak, a fiatal magyar demokrácia gazdasági tűzpróbájának, addig a magyar gazdasági élet ügyvezetői hivatott vezetői szkeptikusan, kritikusan, előre lemondva fogadták azt és sikeréhez semmivel nem járultak hozzá. Mi megmutattuk a szanálással, hogy a magyar demokráciának vannak új gazdasági erői és most az államosítás folyamán ezeket az új gazdasági erőket támogatni, segíteni kell fejlődésükben, nem pedig gátolni azzal, hogy féltámasza, ügyvezető szakembereket nyomon a vezető helyekre.

E változtatásokra annál is inkább szükség van, mert a viszonyok nemcsak nálunk, hanem Európaszerte

Szakasits Árpád, miniszterelnökhelyettes a Szociáldemokrata Párt főtitkára

örömmel fogadja a munkásegység jegyében történt üdvözlést. E szakszervezet sohasem volt pusztán és kizárólag csak szakszervezet, mert nem zárta le sorompóit a gazdasági kérdéseknél, hanem utat nyitott tagjai számára az öntudatos, céludatos politikai küzdelem felé és olyan kulturális munkát végzett, amelyre azt van példa ebben az országban. Az elnöki asztalnál ülnek azok a harcok, akik ezért a szakszervezetért nem egyszer életüket kockáztatták; azok, akiket elpusztított a legbeestelenebb terroruralom, de akik munkája beépült ebbe a szép nagy épületbe, nem ülnek már sem az elnöki asztalnál, sem a küldöttek között. Az elpusztított harcok munkája ott van az eredményekben, amelyekkel a szakszervezet méltán büszkélkedhetik. Reméljük, hogy ez a szakszervezet múltjához méltóan, a jövőben is az lesz, ami volt: a magánalkalmazotti tömegek védelmezője, kulturájuk emelője, de egyszerűsággal bátor védelmezője annak a demokráciának, amelyet a két munkáspárt teremtett és tart fenn. E szakszervezetben éppen úgy, mint az egész munkásmozgalomban arra kell törekedni, hogy a két munkáspárt tagjai közt ne csak egy kényes párt politikai fegyverbarátság legyen, hanem testvéri szellem hassa át azt a munkát, amit vállaltunk és azt a küzdelmet, amit meg kell vívunk mert még koránsem jutottunk el a teljes győzelemhez.

A győzelem záloga ott rejti a két munkáspárt együttműködésében. Ha ez a szellem uralkodik ebben a szövetségben és az egész munkásmozgalomban, akkor elérkezünk ahhoz a demokráciához, amelyet már nem fenyegethet semmiféle oldalról semmilyen reakció, ahhoz a demokráciához, amely alapja lesz egy magasabbrendű társadalmi rendszernek: a szocializmusnak.

megkövetelik a tervszerű gazdálkodást. Ennek azonban politikai előfeltétele, hogy olyan emberek vezessék a gazdasági életet, akik igenlik a demokráciát és teljes erővel nekifeküsznek annak a munkának, amely a fiatal magyar demokráciát talpraállítja.

Fel nem mérhető ebben a munkában a magánalkalmazottak jelentősége és meg vagyok győződve róla, hogy ők is átérték ezt és hasonlíthatatlanul nagyobb szerepet követelnek maguknak a közéletben, de a gazdasági életben különösen.

Meg kell küzdenünk a reakciónak azzal a kísérletével, hogy gazdaságilag tegyen tönkre bennünket, miután ez politikai téren nem sikerült.

A szakszervezetben belül a demokráciával kapcsolatban komoly változásokra van szükség. Például a nők a szakszervezetekben még mindig nem játsszák azt a szerepet, amelyre feltétlenül szükség van. Holott demokráciánk erejét azzal mérjük, hogy mennyi benne a nyilvánosság előtt, a politikai életben, a gazdasági életben szereplő nő.

Kérem, hogy a küzdelemben álló gazdasági és főleg politikai harcokban azzal az elszántsággal és azokból a régi tradíciókból táplálkozó erővel vegyenek részt, amelyet a magyar demokrácia és benne a magyar dolgozók ügye megérdemel — fejezte be lelkes eljenzéssel fogadott beszédét Rákosi Máttyás elvtárs.

Ki kell küzdelelnünk a mozgalom területéről mindazokat, akik tudva vagy tudatlanul ezt a munkásmozgalomát áldozatul dobnák oda a munkásmozgalom legnagyobb ellenségének: a reakciónak. Sok mindentől vitatkozhatunk, csak egyetlen dologról nem lehet szó: nem megyünk jobbra. Sok tekintetben lehet szó — különösen a koalíciós kormányzás idején — kompromisszumról, egy dologban nem alkuszunk: az a dolgozó nép érdeke. Békét teremthetünk, de soha az ország rovasára. Egy dologban nem engedhetünk soha: balra tarts és balra kell mennünk az igazi demokrácia felé, a szocializmus felé, ha török, ha szakad.

A „GAZDASÁG” január 1-i száma

Közgazdasági és Könyvszakértői szakosztályunk kiadásában megjelenő folyóiratunk rövid idő alatt közkedvelt lett kartársaink körében és objektív hangja, állásfoglalása tekintélyre tett szert. A legújabb szám Berei Andor tanulmányát közli a MKP 3 éves tervjavaslatáról, dr. Zelovits László a francia Monnet-tervet ismerteti, dr. Hegedűs Ede a munkabérendszerekről ír és részletes beszámolót találunk a Szakszervezet által rendezett forint-méreganketról és a forint-méreg rendelettervezetéről, útmutatást közöl az üzemi bizottságok részére a leltározási rendelet végrehajtásáról. Negyedévi előfizetési díj 10 forint, félévre 20 forint. A félév óta, vagy félévre előfizetők rendkívül olcsón kapják a „Gazdaság” Könyvtár: című közgazdasági és üzemgazdasági könyvsorozatunkat, amelynek első száma január folyamán jelenik meg.

Kertész Miklós kartársunk

szakszervezetünk elnöke

vezette be a kongresszus tanácskozá-
sait és üdvözölte a megjelent vendége-
ket.

Azok számára, akik itt ülnek e terem-
ben, emelkedett öröm napja ez, amikor
hosszú évek eredményes munkálkodá-
sának gyümölcsét tapasztalhatják. El-
sősorban meg kell ma emlékeznünk az
úttörőkről, akik egy kis harcos szocia-
lista magántisztviselői csoportként
mint nyugtalanító elem jelentek a
magyar közéletben, mindentől jelen-
levő kritikai szellemükkel. A nagy tö-
meg azonban nem vett tudomást a tár-
sadműködés problémáiról, élte nehéz mun-
kában telő életét, legtöbbször vasárnapi
pihenő és szabadságidő nélkül, vergő-
dött, tengődött, míg elérkezett a háború
időszaka.

Az első világháború mélyreható for-
radalmi változások időszaka volt, ami-
kor a magánalkalmazotti szervezetek
először kerültek szembe a munkálta-
tókkal. Szervezetünk számban és belső
tartalomában egyaránt megerősödött és
végre hajtott az addig polgári alapon
álló szervezetek beolvadását.

A szocialista magánalkalmazotti moz-
galom örökre hálásan gondol Garami
Erné és Rónai Zoltán elvtársainkra,
mert az ő nevékhöz fűződik annak a
rendeletnek megalkotása, amely első-
 ízben szabályozta Magyarországon a
magánalkalmazottak felmondási idejét,
végtelenségét, szociális helyzetét,
munkafeltételeit és munkaviszonyait.
Ennek a lényegpótló szociális jogalko-
tásnak olyan nagy volt a történelmi
ereje és súlya, hogy még az elkövetke-
zett ellenforradalmi idők sem tudták
teljesen hatálytalanítani.

Ennek a mai ünneplő kongresszusnak
részvevői között nagyszámú üdvö-
zölhetünk olyan kartársakat, akik a
mozgalom fiatal résztvevői, új küzdő-
társai. Hadd mondjuk el nekik e jubila-
ris kongresszus alkalmából, hogy
Magyarországon nem volt mindig az a
szabadság, az a mozgási lehetőség, ame-
lyet a felszabadulás hozott számunkra.
Ezért a szabadságért sok vér folyt, sok
mártírhalt halt kollégánk emléke ta-
pad hozzá. Az ellenforradalmi idők
alatt nem volt könnyű, nem volt dicső-
ségteljes, nem volt kockázatmentes a
szakszervezeti mozgalom zászlaját fenntar-
tani, szaklapját cenzúrával dacolva
szerkeszteni, a tagokban a lelket tar-
tani és a hitet erősíteni.

Meg kell emlékeznünk azokról a leg-
súlyosabb időről is, amikor erre az
országára és egész Európára a hitleriz-
mus fekete zászlója borult, a mártírokról
és hősi halottokról, az elhagyott
feleségekről és árvákról, akiknek egyet-
len központi helye a szakszervezet
helyisége volt, a szerdánkénti titkos ösz-
szefüzetekről, amikor egy ellenséges
közvéleménnyel dacolva hirdettük, hogy
nemcsak az igazság ereje, de az erő
túlsúlya is a másik oldalán van és ad-
dig ki kell tartanunk.

Azok számára, akik átvészeltek és ki-
tartottunk, a szocialista mondás: a fasisz-
mus fenevadját a saját odujában ütöt-
tük lek beteljesülése, a nagy történelmi
elégtétel az, amely ma, szakszervezeti
mozgalomunk negyvenedik évfordulóján
elbűlt bennünket. Ennél nagyobb elégté-
telt sors embernek nem adhatott.

Nyugodt történelmi objektivitással meg-
 kell állapítani, hogy a felszabadulás
óta eltelt idő alatt ennek a szakszerve-
zetnek az életében nagy dolgok történ-
tek. Örülök a jelentés azon részének,
amely történelmi nyugalmmal és hig-
gadtsággal vizsgálja a 40 esztendő és a
legnagyobb melegséggel kell szíves fi-
gyelmükbe ajánlanom azokat a tárgyi-
lagos, de belső erőteljes és meggyőződéssel
átfűtött részleteket, amelyek a leg-
utóbbi másfél esztendő munkájáról, tö-
rekvéseiről szólnak. Azok, akik soraink
között újak, járatlanok, nem ritkán tü-
relmetlenek, ebből a hosszú lélegzeti tü-
relemből és ebből az acélos energiából
merítenek erőt. Figyelmükbe ajánljuk
ezt is szakszervezetünk új küldötteinak:
ne legyenek türelmetlenek a magyar
újjaépítéssel, a magyar élet teherviselő
képeségével szemben. Mindazoknak,
akik a munkáspártok képviselőiben a
közélet, a minisztériumok, a gazdasági,
szociális politika különböző fórumain
foglalnak helyet, nincs egyéb vágyunk,
mint az, hogy amilyen mértékben en-
nek az országnak a gazdasági élete
megerősödik, olyan mértékben javuljon
a dolgozók sorsa. Ne kicsinyeljük le a
demokráciát sem: a demokrácia a dol-
gozó tömegek önbecsülésének hitvallása.
Az elégedetlenkedők egy részének kö-
vetelése olyan, amit az egész vezetőség
névében örömmel és maradéktalanul te-

szünk magunkévá, és ez: az államosítás
irányában haladó magyar életet foko-
zati mértékben kell a szakszervezetek
irányítása, ellenőrzése, közreműködése
alá vonni. Meg kell azonban állapítani,
hogy az értelmiségi dolgozókat mind
jobban és jobban megbecsüljük és senki.

de legkevésbé a Szakszervezeti Tanács
nem akarja őket bántani, vagy meg-
rövidíteni. A kollektív szerződés ko-
moly eredmény, a kollektív szerződés
mögött további szándékok vannak, szak-
mánk további felemelkedését kívánjuk,
de türelmetlenkedő társainkkal meg-
 kell, hogy értessük: a demokrácia nem
jelent rétegek vagy csoportok számára
privilegiumot, hanem az egyetemes és
egységes magyar dolgozó társadalom
felemelkedésének irányát, mert Magyar-
ország a dolgozóké.

Kossa István, a Szakszervezeti Tanács főtitkára

toimácsolja másfélmillió fizikai
munkás szívélyes üdvözlését.

A magyar reakció támadást indí-
tott a magyar szakszervezetek el-
len. Nem mernek frontális támadást
intézni, de lépésről-lépésre tesznek
kísérletet arra, hogy csökkentsék a
dolgozók jogait. Ha az illetékes té-
nyezők nem veszik indomással, hogy
másfél év alatt nem lohadt le a ma-
gyar dolgozók harci készsége, majd
fettekkel fogjuk bebizonyítani. Az
is fáj a magyar reakciónak, hogy
a magyar szakszervezetek a ma-
gyar dolgozók összességének erejét
a baloldali blokk célkitűzései mögé
állították és most egyik vagy másik
szakszervezetben szeretnék a vezet-
tést megzavarni, hogy a szakszerve-
zetek figyelmét sikerüljön ezek-
ről a célkitűzésekről elfordítani. Mi
szívesen látunk sorainkban min-
den becsületet magyar demokratáit,
de a szakszervezetek vezetését nem
bízhajjuk olyanokra, akik még né-
hány hónappal ezelőtt a túldoldalon
álltak. Meg kell mondanunk, hogy
aki nálunk többet áldozott a demo-
kráciáért, aki nálunknál jobban
akarja képviselni a demokráciát,
annak nincsenek tisztességes szán-
dékai.

A szellemi dolgozók ma már ismerik
a Szakszervezeti Tanács áll-
ásfoglalását a kvalifikált munka
kérdésében:

aki többel járul hozzá a társa-
dalom fejlesztéséhez, annak több-
höz van joga a társadalom ja-
vaiból.

A magántisztviselők az új kollektív
szerződések megkötésekor tapasztal-
hatták, hogyha ezt az elvet nem is
sikerült még teljesen keresztül-
vinnünk, nagy lépést tettünk előre
ennek megvalósításáért. Amilyen

mértékben gazdasági erőnket, gaz-
dasági adottságainkat továbbfej-
lesztjük, olyan mértékben fogjuk
elvi álláspontunkat teljes egészében
is megvalósítani.

Helytelenítette Kossa elvtárs,
hogy a kongresszuson résztvevő
nők száma aránylag csekély. Alta-
lában elterjedt hiedelem Magyar-
országon, hogy a magyar nők
reakciók, holott nem a nők reak-
ciók, hanem a férfiak, akik a de-
mokrácia eszméit nem viszik közel
a környezetükben levő nőkhöz. Ne-
künk kongresszusainkon és moz-
galmunk minden területén feltét-
lenül súlyt kell helyeznünk arra,
hogy a nők számarányuknak meg-
felelő képviselést kapjanak és ked-
vet nyerjenek a mozgalmunkban
való részvételhez.

Az államosítás eddigi végrehaj-
tásával a legteljesebb mértékben
elégedetlenek vagyunk, mert az ál-
lamosított üzemek vezetésében a
magyar szervezett munkásság nem
jutott döntő szóhoz.

Ezért a kongresszusnak köve-
telnie kell a kormánytól, hogy
törvényben biztossítsák a szerve-
zett munkásság képviselést az
államosított üzemekben.

Meg kell állapítani azt is, amit
vidéki utazásaink alkalmával tap-
asztaltunk: a magyar magántiszt-
viselői kar ma már nem tartja «hi-
vatalnok úrnak» magát, hanem szel-
lemi dolgozóknak. A fizikai munká-
sok sem tekintik őket többé «hiva-
talnok uraknak», hanem harcos
szellemi munkástársainknak. Eppen
ez teszi lehetővé, hogy a magyar
szakszervezeteken belül megerem-
hessük a magyar ipari, mezőgazda-
sági és értelmiségi dolgozók szét-
bonthatatlan egységét.

Szántó Béla kartársunk,

szakszervezetünk egyik alapítója és jelenlegi alelnöke

ismertette szakszervezetünk 40 éves
történetét. Rámutatott arra, hogy a
magánalkalmazottak szakszervezeti
mozgalma akkor indult el, amikor a
magyar kapitalizmus monopolkapita-
lizmussá való átfejlődésével a
magyar dolgozó értelmiség a bur-
zsoázia tartálékából kezdett a pro-
letariátus felé közeledni. Mint min-
den szakszervezeti mozgalom, a
magánalkalmazotti szakszervezeti
mozgalom is kezdetben patriarchá-
lis jellegű volt. Az 1905-6-os orosz
polgári demokratikus forradalom
évében Magyarországon is objektív
forradalmi helyzet volt. Ebből ugyan
nem lett forradalom, de a magán-
tisztviselők nagy tábora aktivizá-
lódott és kedvező talajt alkotott a
szakszervezet megalkotásának elő-
munkálataihoz. A magántisztviselő
szakszervezet 1906 június 10-én ala-
kult meg és szakszervezetünk
nagyon gyorsan élére lendült a
többi alkalmazott szervezetnek. Kez-
dettől fogva arra törekedett, hogy
egységes frontba tömörítse mind a
szocialista vezetés alatt álló, mind
a polgári alkalmazott szervezeteket.
A magánalkalmazotti mozgalom
fejlődése nem egyenletesen ment
végbe. A magyar demokráciáért vi-
vott harc 1906-ban, a választójogért
folytatott küzdelem bukásával vere-
séget szenvedett és ennek követke-
zében meglassult a magánalkalmaz-
otti mozgalom fejlődésének üteme
is.

A világháborút megelőző években
fellendülés állott be a magánalkal-

mazotti mozgalomban és az 1910-es
évek elején sikerült a magánalkal-
mazotti mozgalom olyan nivóra
emelni, hogy a Pénzügyi Tiszt-
viselői Országos Egyesületéből ki-
szórták az összes igazgatókat és ez
az eddig polgári vezetés alatt álló
szervezet szakszervezetté alakult át.
A fellendülés tartós volt az első
világháborúban szakszervezetünk
már fényes szerepet játszott. Nem-
csak, hogy résztvett az 1914 novem-
ber-decemberi, a háború ellen irá-
nyuló bérmozgalomban, hanem a
mi szakszervezetünkben indult ki a
háború alatt fejlődő baloldali ellen-
zéki mozgalom irányítása is. Szak-
szervezetünk különös forradalmi
szerepe kidomborodott a Nagy Októ-
beri Szocialista Forradalom győze-
me után: 1917 karácsonykor szak-
szervezetünk közgyűlést tartott, ame-
lyen határozati javaslat elfogadásá-
val szolidaritást vállalt a Nagy
Októberi Szocialista Forradalommal
és követelte munkástanácsok alakí-
tását. A bresztlitovszki béketárgya-
lásokon, 1918 januárjában a német
imperializmusnak, az orosz prole-
tárforradalmat fogjogató rabló bé-
kefeltételeivel kapcsolatban kitört
általános sztrájk miatt a kormány
szakszervezetünk működését felfüg-
gesztette. Az egyhónapos felfüggesz-
tést visszavonni és a szakszervezet
szabad működési lehetőségét vissza-
adni.

1918 október 27-én a mi szakszer-
vezetünk helyiségében határozattal
el a fegyveres felkelést és a szak-
szervezet befolyása és tekintélye
nemcsak a magánalkalmazottak kö-
rében, hanem az egész szakszervezeti
mozgalom terén rendkívül növeked-
ett és megerősödött. Az 1918-as
forradalomban, majd az 1919-es pro-
letárforradalom idején szakszerveze-
tünk több vezetője jelentékeny sze-
repet játszott a forradalomban, a
forradalmi háború vezetésében és a
forradalom gazdaságpolitikájában.
A forradalom bukása után bekövet-
kezett fehér terror kiragadta kö-
rünkől legjobb bajtársainkat, akik
közül sokan bitófán végezték éle-
tüket vagy börtönbe és koncentrá-
ciós táborokba jutottak, mások
emigrációba voltak kénytelenek vo-
nálni.

Negy feladat várt azokra a kar-
társakra, akik a két világháború
között e mozgalom élén állottak;
hervadhatatlan érdemeket szereztek
maguknak szakszervezetünk törté-
netében ezzel, hogy megtartották
azt a jövő fejlődés számára és lehe-
tőtve tették, hogy betölthesse azt a
szerepet, amely Magyarország de-
mokratikus átalakulásában reá várt.
A forradalom bukása után meg-
változott a magánalkalmazottak tá-
borának arculata: a régi tömegek-
hez hozzakerült egy új réteg: a
gentry és a gentry ideológián ne-
velkedett kispolgári elemek. Ezek
a Trianon előtti Magyarországon
főként az államapparátusban és a
vármegyénél helyezkedtek el. Már
a jelen század eleje óta a vármegyék
és az állami apparátus nem tudta
maradéknál felzárkózni ezt a ré-
teget és kezdtek átszivárogni a ban-
kokba, biztosítói intézetekbe és gyári
irodába. Trianon után ez állala-
nossá vált. Szlovákiából, Erdélyből,
és a Bácskából hazavetődött állami
és megyei tisztviselői kar munkát
keresett és jelentékeny részükben
magánalkalmazottakká lettek. Jen-
tékeny részük megtartotta reak-
ciós feudális ideológiáját és a fa-
szizmus döntő tömegét képezte.

Ezek az elemek a felszabadulás
után nagyrésben újból megjelentek
réggi munkahelyeiken, sőt bizonyos
fokig megszaporodtak a volt
földbirtokosokkal, bérlelőkkel gaz-
datisztékkel. Két táborból jöt-
tek tehát a mai magán-
alkalmazottak: az egyik a
régikader, a másik az új kader. Az
új kader nem egységes: feledtünk,
hogy a demokráciával rokonszenve-
zőket elhódítsuk a reakciós tábor-
ból és nevelő munkánkkal lehetővé
tegyük számukra, hogy osztályhely-
zetüknek megfelelő vonalra, a demo-
krácia vonalára térhessenek át. A
40 évvel ezelőtti felszadattal szemben
döntő különbség ma az, hogy ezek
az új tömegek is ma már szervezet-
tek, másrészt, hogy a magánalkal-
mazottak széles tömegei már nem
jogtalan páriák. Ezeket ez új ma-
gánalkalmazotti tömegeket is védik
ma 40 éves munkánkkal kiharcolt
kollektív szerződések. Döntően esik
a latba, hogy 40 évvel ezelőtt az
agrár- és finánetőke uralkodott, ma
viszont a politikai hatalom nagy-
részben a dolgozók kezében van.
Akkor Magyarország kapitalista
államokkal volt körülveve, ma Ma-
gyarország északkeleti részén a föld-
kerécsék egyhatodát kitevő Szocia-
lista Szovjetunió áll. Északon, ke-
leten és délen is demokratikus álla-
mok határolják Magyarországot,
tehát a reakciós ideológiájú elemek
nem lehet reményük Magyar-
országon a reakció visszaállításában.

A mi szakszervezetünk a legna-
gyobb értelmiségi szakszervezet.
Azzal azonban, hogy a szakszerve-
zetünkben helyetfoglaló reakciós
elemek is élvezik negyvenéves
munkánk gyümölcsét, még nem vál-
tak a demokrácia harcosai. Fel-
adatunk, hogy a régi fasiszta ideo-
logiát tagjaink táborában felszá-
moljuk és ezeket a még ingadozó
elemeket besorozzuk a proletariátus-
nak a szocializmusért való harcába.
Szakszervezetünk negyvenéves fenn-
állása alatt megoldotta az összes
reáharuló feladatokat. Nem kétel-
kedünk abban, hogy ezt a feladatot
is sikerrel meg fogja oldani és a
magánalkalmazottakat a szocializ-
mus előkapujából átvezeti a szocia-
lizmusba.

Dr. Ries István igazságügyminiszter elvtársunk

a Szociáldemokrata Párt üdvözlését tolmácsolta és meleg szavakkal emlékezett meg azokról az időről, amikor — hosszú éveken keresztül — ennek a szakszervezetnek ügyésze volt és amikor sokkal rosszabb, sokkal nehezebb körülmények között kellett e réteg jogaiért küzdeni. Gyakran hangzik el az a vád, hogy a magánalkalmazottak nem vették ki részüket a munkásmozgalomból. Erre a vádra feleletképpen említette meg Ries elvtárs, hogy a régi Magántisztviselők Szövetségében hangzott el 1926-ban az első antifasiszta előadás és az volt az a hely, mely 1942-43-ban, mit sem törődve a veszéllyel, a haladó értelmiségiek kis csoportjának ott-hont adott, hogy hetenként egy este megvitathassák a politikai eseményeket, a külföldi rádiók híreit és a hallottakat kivigyék a dolgozók közé.

Az államosításnál valóban elsőrendű szakemberekre van szükség.

De nemcsak azok a szakemberek, akik a Horthy-rendszerért ki voltak szolgáltatva! Magyarország nevezetesen volt arról, hogy sehol annyi tehetség nem kallódott el, mint nálunk.

Ezt bizonyítja az is, hogy számos olyan tehetségű dolgozó külföldön, sokszor vezető helyen, akiket itthon nem engedtek érvényesülni. A becsületesebb demokratikus gondolkodású magánalkalmazotti értelmiségi rétegben egész sora van az elsőrangú szakembereknek, akik az államosítást szívvel csinálják, mert tudják, hogy a szocialista állam felépítése, az emberiség felszabadítása

enélkül nem mehet végbe. Nem azért végzik e munkát, mert fizetést kapnak érte, hanem mert hivatalosnak tekintik, mert ez az eszmé, melyet szolgáltattak és továbbra is szolgálni akarnak, megvalósulásának egy állomása.

Meg kell nyitnunk, hogy tehetségeink felkutatását elhanyagoltuk és e téren nagy feladatot vár a Magánalkalmazottak Szakszervezetére. Fel kell kutatni a tehetségeket, hogy ne legyen majdnem megelodhatatlan feladat egy munkáspárti kormányférfi részére valamilyen helyre megfelelő demokratikus gondolkodású szakembert találni.

Erős politikai és gazdasági harcra van még kilátásunk.

El kell készülnünk arra, hogy az állam gazdasági és termelési rendjét minden eszközrel meg kell változtatnunk.

Nem élünk még gazdasági demokráciában, de megvannak az előfeltételei annak, hogy megteremtjük: ez a mi erőnk, elszántságunk, elhívásunk és munkánkól függ.

Ami az ifjúságot illeti: vegyünk fiatal elvtársaink példát azokról az idősebb elvtársokról és kartársokról, akik — a multban — bármilyen súlyosnak, bármilyen reménytelennek látszó helyzetben hosszú, hosszú évekig harcoltak és szenvedtek a demokráciáért és a szocializmusért. A fiataloknak sem okuk, sem joguk kétségbeesni: minél nehezebb az út, amely előttünk áll, annál keményebben fogunk harcolni a szabad, független, szocialista Magyarország megteremtéséért!

Köves András, szakszervezetünk főtitkára

az elmúlt másfél év munkájáról számolt be.

Ha a felszabadulás utáni időben végzett munkánkat értékeljük, eredményeit számbavesszük, nem mulaszthatjuk el megemlíteni azon kartársaink áldozatos tevékenységéről, akik 40 évvel ezelőtt megértették, hogy a magántisztviselők és a munkálatok között nem áll fenn főbbé az a patriarchális viszony, amely a multban volt. A tökékoncentráció felismerése velük valódi osztályhelyzetüket és azt, hogy helyük nem a gyárosok és bankárok, hanem az osztálytudatos ipari munkásság mellett van. Azok a gyakorlati tapasztalatok, amelyeket a 40 éves szakszervezeti tevékenység alatt szereztek, a felszabadulás után nagyon is javukra szolgáltak.

1945 tavaszán kezdődött meg a régi tagság áramlása szakszervezetünkbe; nem sokkal később, a politikai változás következtében megindult az új tagok fokozott mértékű beirakozása is. Szakszervezetünk igazi megerősödése azonban az első kollektív szerződés idejére esett. A kollektív szerződések a magánalkalmazottak széles rétege előtt élő példa gyanánt hatottak, hogy a szolidaritás erejével kell érdekeik védelmére összefogniuk. Kétségtelen azonban, hogy a tagok nemcsak azért áramlanak még ma is szakszervezetünkbe, mert képviseljük érdekeiket a nagy általános kérdések megoldásánál, hanem mert szükség esetén egyénileg is segítségükre sietünk.

Ma hatvanezernél több tagunk van, de a szakszervezeti tagságot nem tekintjük a szakszervezet erejének akkor, ha az csak tagdíjfizetésből áll. Szükséges az is, hogy ennek a hatvan ezer magánalkalmazottnak nagy többsége a demokrácia feltétlen híve legyen. Ezért igyekeztünk a felvilágosító munkát minél jobban elmélyíteni. Ma mintegy 100 világszemléleti szeminárium működik 1800 hallgatóval. Jelentékeny szerepet töltenek be — főképpen Budapesten — az üzemi értekezletek; vidéken ezeket kevésbé tudtuk bevezetni. Az üzemi értekezletek tarásában különös segítségünkre van közel 100 előadó kartársunk, kik semmilyen fáradságot nem sajnálnak és minden szabad idejüket önként és szívesen a szakszervezet rendelkezésére bocsátják.

Munkánkat természetesen megnehezíti, hogy az elmúlt Horthy-rendszer az értelmiségi rétegeket mindenképpen szembe akarta állítani az ipari munkássággal és a szegényparasztsággal. Ez a törekvés rétegünknek csak részlegesen vezetett

sikerre, amit bizonyít az is, hogy éppen a magánalkalmazotti volt az az értelmiségi szakszervezeti réteg, amelyből százzal kerültek ki a legális és illegális munkásmozgalomban résztvevő elvtársak.

Kétségtelen, hogy nehézségeket támasztott a kötött bérpolitika vonalának keresztülvitele is, miután kollégáink még nem ismerék fel maradéktalanul, hogy a kötött bérpolitika hazánk gazdasági leromlásának folyamán az emellett ki kell tartanunk, ha gazdaságilag előre akarunk haladni, országunk újjáépítését tovább akarjuk folytatni. A kötött bérpolitika nem speciálisan magyar jelenség, hanem be van vezetve a körülöttünk levő országokban is. Természetes, hogy akármilyen áldozatokkal jár, érvényesíteniünk kell a kötött bérpolitika vonalát, annál is inkább, mert az elmúlt hónapok inflációs tanulságai mutatják, hogy béremeléssel nem lehet a munkásosztály helyzetét segíteni. Kollégáink maguk is megállapították azonban, hogy legutolsó kollektív szerződésünkben már fokozottabban kifejezésre jut a szellemi munka minőségének és a munkateljesítménynek szempontja.

Vélekedik fontoságban a munkabér kérdésével az üzemi bizottságok kérdése. A felszabadulás után a tökések számos helyen elhagyták vállalatukat és a munkások és tisztviselők vették át a vezetést. Amilyen mértékben azonban a tökések ijedsége alábbhagyott, olyan mértékben térnek vissza vállalatukhoz. Követelnünk kell ezért az új üzemi bizottsági rendeletet, melynek fokozottabban kell biztosítania a töké ellenőrzését és a vállalatoknál dolgozó munkások és tisztviselők beleszólását a töké irányításába.

Ami a munkanélküliség kérdésével illeti, bár a B-lista rendelet hatása nem mutatkozott olyan mélyen, mint ahogy ottl tartottunk, mégis a 8660-as számú rendelet értelmében elbocsátott magánalkalmazottak száma majdnem elérte a 2000-et. E munkanélküliek jelentékeny része azonban nem a mi tagságunkból ered, hanem több mint fele olyanokból, akik más foglalkozási ágakról most akarnak a mi pályánkra áttérni.

Szakszervezeti szempontból az elmúlt esztendő kiemelkedő eseménye volt a munkaközvetítő rendelet megjelenése. Ezen keresztül fokozatosan meg akarjuk valósítani, hogy mindenki tudásának megfelelő munkahelyhez jusson és mindenekelőtt a demokratikus szempontból teljesen megbízható elemek jussanak munkához.

Munkajog terén lényeges vívmány volt az úgynevezett 4800. számú rendelet, amely lehetővé tette, hogy sok száz és száz, a proletárdiktatúra megszűnése után és a későbbi reakciók és fasiszta időkben elbocsátott kollégáink újra elfoglalhassák munkahelyét. Nyugdíjasaink érdekében elértük a 410. számú nyugdíjrendelet megjelentetését, mely kollégáink nyugdíjait a kollektív szerződés fizetéseiből kóti.

Nagy örömlünk, hogy a rendeletek megalkotásához általában csak akkor kapunk meghívást, ha munkajogi kérdésekről van szó. Pedig a mi sorainkban és a többi szakszervezetben is szép számmal akadnak megfelelő szakemberek és biztos, hogyha a mi szakszervezetünk küld tárgyalásra szakembereket, akkor azok nem lesznek fasiszták vagy reakciók, hanem demokratikusan gondolkodó munkavállalók és azok a közársasági Magyarország szempontjait sokkal inkább fogják szem

Külföldi vendégeink

Felemelő érzés, a jól végzett munka feletti elégtétel öröme tölt el bennünket, amikor arról számolunk be, hogy 40 éves ünnepi kongresszusunk mellett a baráti külföld sem ment el némán. Kedves, meleg baráti szolidaritással teli sürgönyökkel jöförmán az összes európai demokratikus országok magánalkalmazotti szervezetei felkorezték közgyűlésünket, míg Jugoszlávia, Románia és Ausztria küldöttei személyesen vettek részt a kongresszuson.

Jugoszláviából Csiric Slobodán, az ottani magánalkalmazotti szakszervezet főtitkára és dr. Kun Szabó Györgyné kartársaink voltak jelen a kongresszuson. Elmondották, hogy a jugoszláv munkásosztály ma teljes szabadságot élvez. Ezt a szabadságot azonban nehéz harcok árán, négyéves népfelszabadító háborúval szerezte meg. Jugoszlávia szabadságszerető népei nemcsak a fasiszta megszállók és a hazai árulók ellen vállalták a harcot, hanem egy új államrendszer megteremtéséért is.

A felszabadulás után munkásosztályunk mindjárt hozzáállt legnagyobb feladatához, a lerongyolt ország gazdasági újjáépítéséhez. Az egységes szakszervezetekben tömörülő munkásosztálynak azért sikerült az ország egész néptömegeit maga köré gyűjtenie, mert maga minden cselekedetével az önfeláldozás és hősiesség példáját szolgáltatja. Szakszervezetünk keresztül kezdeményezte a rohammunka megszervezését és ennek a rohammunkának ma az ország gazdasági újjáépítésében igen nagy szerepe van. A rohammunka náluk lövéses, ami azt jelenti, hogy minden szakszervezeti tag aktívan részt vesz benne. E tömeges lelkesedés eredménye ma már igen érhető az országban. Ennek a munkának köszönhetik, hogy rövid két év alatt újjáépítették teljesen leromlott iparukat, a háborúban majdnem teljesen elpusztult vasútvonalakat és hidakat. Iparuk napról-napra, hónapról-hónapra növeli termelését, viszont csökkentti a termelési költségeket, ami által mind több és több áru kerül mind olcsóbb áron piacra.

Ez az általános népi rohammunka hazafias mozgalommá vált a dolgozó néptömegek anyagi helyzetének gyors megjavítása érdekében. Habár az élet-nívó emelkedett és nincs munkanélküliség, ez nem jelenti azt, hogy Jugoszláviában a dolgozó néptömegek csak ezekért a célokkért küzdenek. Rohammunkáik küzdelmes munkájának eredményeként szempontként épülnek fel új gyárak, városok, falvak, bányák, vasútvonalak, közöttük az ifjúság munkájának hatalmas műve, az ifjúsági vasútvonal, amelynek kiépítésénél a magyar ifjúság is segítkezett.

Tito marsall kezdeményezésére Jugoszlávia dolgozó tömegei végrehajtották az ország iparosításának és villamosításának nagy tervét, mert ez az ország megerősödését jelenti, nemzeti függetlenségét szilárdítja és a munkásosztály nagy történelmi feladatának megvalósítását, az embernek ember által való kizsákmányolása megszüntetését vívja ki.

A jugoszláv munkásosztály nagy szimpátiával kíséri a magyarországi haladó elemek harcát az ország teljes demokratizálásáért érdekében, mert ebben látja a biztosítékot arra, hogy a fasiszma uralma itt többé érvényesülni nem fog.

A román magánalkalmazotti szakszervezetet Nicolae Cristea, Paul Wa'dmann és Titu Rottmann kartársaink képviselték.

Romániát a szovjetellenes háborúba a munkásegység hiánya miatt lehetett

előtt tartani, mint akár a TEBE, akár a GyOSZ urai.

A bennünket környező demokratikus államok mintájára követeljük a gazdasági élet demokratizálását érdekében a bankok állami ellenőrzését, a nehézipar és a kulcsiparágak államosítását. Ami ezeket az államosított szerveket illeti, úgy nekünk, szakszervezeteknek van elsősorban jogunk ahhoz, hogy a gazdasági élet fejlődését megfelelő módon ellenőrizzük. Követelésünk, hogy a pozíciók egyharmadrészt adják a szakszervezeteknek.

Egész Európában a munkásosztály egyre nagyobb mértékben válik a hatalom birtokosává. Ezért mi, szervezett magánalkalmazottak is a magyar demokrácia ilyen irányú továbbfejlődését követeljük és hareba is szállunk érte.

Eljen a Magánalkalmazottak Szakszervezetének jubileári kongresszusa! Eljen a munkásság, parasztság és haladó értelmiség szövetsége! Eljen a világ dolgozóinak harcos egysége!

csak bevonnai. A román kommunista párt és szociáldemokrata párt fellelmerve, hogy a munkásegység hiánya milyen következményekkel járt, 1944 május 1-én illegálisan a fasiszta terror alatt megkötötte a Munkás Egységfrontra vonatkozó megegyezést. Mindaz, ami a román nép eddig elért, ennek a megállapodásnak eredménye. 1944 szeptember 1-én megalakultak az egyesült szakszervezetek, amelyek lehetővé tették Románia dolgozóinak gazdasági és kulturális fejlődését. A reakció minden erőfeszítése ellenére a szakszervezeti mozgalom óriási eredményeket ért el. Az alkalmazottak felvétele és elbocsátása szakszervezeteink ellenőrzése alatt áll, megakadályozván ezzel a munkaadók kényeskedve szerinti elbocsátásokat és a magánalkalmazottak munkanélküliségét. Az eddigi rendezetlen munkaidő helyett ezt progresszív elvek szerint szabályozták. A fizetések vásárlóerőjének emelése és a dolgozók szükségleti cikkeivel való ellátása érdekében a munkaadónak alkalmazotti ellátási szerveket kell létesíteniük. A munkaviszonyt kollektív szerződések szabályozzák.

A parlamenti választásokon a Demokratika Pártok Blokkjának győzelmén keresztül a romániai demokratikus rezsim elnyerte a nép támogatását, mert nemzetiségi különbség nélkül földhöz juttatta a földnélküli és kevés földdel rendelkező parasztságot, mert békepolitikát folytat és a szomszédos népekkel, különösen pedig a Szovjetunió népeivel baráti kapcsolatot tart fenn és mert a romániai nemzetiségek között a testvéri kapcsolat politikáját folytatja.

A háború által okozott károkon kívül országunkat két asztályos év sújtotta. A Szovjetunió búza, kukorica és nyersanyag adományával országunkat az éhínségtől mentette meg.

Meg vagyunk győződve róla, hogy a kongresszus alkalmával kicserélt tapasztalataink szakszervezeteink megerősödését fogják elősegíteni.

Ausztráliából Friedrich Hillegeist nemzeti tanácsos, a Magánalkalmazottak Szakszervezetének elnöke, Otto Horn, a szakszervezet főtitkára és Franz L'jka, a szakszervezet alelnöke kartársaink jelentek meg kongresszusunkon. Osztrák kollégáink nevében Friedrich Hillegeist kartársunk beszélt.

Szerencsés kívánatait fejezi ki a 40 éves magánalkalmazotti mozgalomnak; emelkedett érzés váthat ki a tudat, hogy minden nehézség, minden ellenállás, elnyomás és terror dacára ilyen színvonalra sikerült ezt a szakszervezetet negyven év alatt fejleszteni, mely fontos szerepet hivatott az ország gazdasági és társadalmi újjáépítésénél játszani.

Az osztrák szabad szakszervezeteket már 1934 februárjában felszabták és illegálisan kellett a mozgalmat az üzemekben legalább bízalmi rendszer révén fenntartani. E hosszú évek alatt gyakran éveztek a külföldi testvérszakszervezetek, köztük a magyar magánalkalmazotti mozgalom erkölcsi és anyagi támogatását. Ez alkalommal is köszönetet mondtak a szakszervezet akkori vezetőinek. Kertész Miklós és Kéthly Anna elvtársaink, akik egy külföldön tartott közgyűlésükön is résztvettek.

A náciuralom alatt legtöbb kartársunkat bebörtönözték, sokan életükkel fizettek azért, hogy a szakszervezeti mozgalom részesei voltak. Hillegeist kartársunkat háromszor tartóztatták le és hosszú ideig tartották fogva Buchenwaldban; Horn kartársunk hat évet töltött a borzalmas buchenwaldi koncentrációs táborban. A náciizmus alatt tehát nagy árat kellett fizetni a mozgalomhoz való hűségükért.

Az osztrák szakszervezetek előtt álló legfontosabb feladatokat az újjáépítésben, a dolgozók anyagi és társadalmi életszintjének emelésében és a faszizmus elleni küzdelemben lehetne összefoglalni.

Az eddig megírt élelmiszer-államosításokon felül az élelmiszeripar és a magánipar államosítását követelik. Fontos feladata a szakszervezeteknek az ár-emelkedés és az infláció elleni küzdelem. Ami az életviszonyok emelését illeti, úgy tartásuk körében azt a népszerűtlen, de a valódi helyzetnek megfelelő jelszót kell terjesztetni, hogy az életviszonyok emelkedése csak a termelés fokozása révén lehetséges. Az árellenőrzés ellenére az árak lassan emelkednek, úgyhogy az összes szempontok szemelgett tartásával egy bizonyos mérsékelt fizetés-emelésért a dolgozók érdekében sikkra kell szállniuk. Alkalmazotti jog terén sikerült a régi, mintaszerű alkalmazotti jogot visszaállítani, sőt még kisebb javítást is sikerült elérniük az alkalmazottak szabadságfejlesztésének megállapítása terén.

Legfőbb feladat a faszizmus elleni küzdelem, ez azonban nem merülhet ki abban, hogy a faszizmust a pozíciókról el kell távolítani és helyettük demokratikus gondolkodású személyeket kell állítani, hanem a faszizmus ideológiáját gyökerestől kell kiirtani. A faszizmus a széles tömegekben azért talált talajt, mert a demokrácia eszközeivel annak idején a társadalmi problémákat nem tudták kielégítően megoldani. A politikai demokráciát ki kell szélesíteni, hogy gazdasági demokráciává váljék, mert a multiban a kapitalizmus túlsúlya folytán a politikai demokrácia üres keretű volt. Az osztrák szociáldemokrata párt a kommunista párttal együttesen küzd az üzemi és gazdasági demokrácia megvalósításáért.

Ami világpolitikai helyzetet illeti, Ausztria nem engedheti meg magának az egyoldalú külpolitika luxusát, hanem a kérdések számára, hogy minden magyarsággal egyaránt baráti kapcsolatokat tartson fenn. A szakszervezetek szintén és fenntartás nélkül képviselik az a politikát.

Az osztrák szakszervezetek feladatai tehát túlnyúlnak a háború előtti feladatokon, minthogy a dolgozók illetékes szerveknek befolyást kell nyerniük az egész társadalmi és gazdasági élet alakulásába. A magyar szakszervezetek — és így a magánalkalmazottak is — hasonló feladatok előtt állnak, a nemzetközi együttműködés a szakszervezetek befolyását saját országukban is erősen fokozni fogja.

A bolgár és holland szakszervezetek küldöttjei az utolsó pillanatban bekövetkezett utazási nehézségek miatt kongresszusunkon nem vehettek részt, a kongresszust melegehangú sürgönyben üdvözölték. Kollektív együttérzés örvényelt még ki angol, francia, norvég, svéd, svájci, dán, lengyel és ahán testvér-szakszervezetek üdvözítő sorából. Helyszíne miatt az üdvözölések szövegét nem áll módunkban helyiül leírni, de a beérkezett levelek és táviratok sorából kiemelkedik a Szovjetunió állami hivatalos és szovjetalkalmazottak szakszervezeti szövetségének sürgönye, melyet alant szövezerint idézünk:

„Az állami hivatalok munkásai, valamint a szovjet alkalmazottak szakszervezeti szövetsége a Magyar Magánalkalmazottak Szabad Szakszervezetének és minden egyes tagjának forró testvéri üdvözlését küldi. Szakszervezetünk központi vezetősége mélyen sajnálja, hogy miután meghívástokat későn kaptuk, a 40 éves jubileumi kongresszusra nem tudta megbízottait elküldeni. Drága elvtársak, fogadjátok őszinte szeretese-kívánatainkat szakszervezetek 40 éves fennállásuk alkalmából és jókívánatainkat a további sikeres tevékenységhez. Testvéri üdvözléssel Vladimir Beresin, a központi vezetőség elnöke.

A Franciáországban élő spanyol magánalkalmazottak szövetsége melegehangú, hosszabb levelet írt nekünk. Szabadon a következő részeket idézünk:

„Amint tudjátok, népünk 10 év óta titáni harcot folytat a faszizmus ellen. Ez alatt a 10 év alatt a szabad szakszervezetek minden áldozatot meghoztak, hogy a küzdelem győzelemre vezessen. A faszizmus nem tudja népünket igájába hajtani, amely napról-napra fokozza erőfeszítését, sztrájkok, szabotázások, tüntényeinek gerilhektől napirenden vannak, de a nyílt ellenállás is fokozódik és Franco rendszere ezzel csak a fokozott terrort tudja szembehelyezni. Az utolsó 10 hónapban sztrájkok törtek ki Manresa, Barcelona, Matarro, Sevilla, Valencia, Madrid, Bilbao városokban, az asturiai szénbányákban és más ipari centrumokban a jobb élelemellátásért és a bérek emeléséért. Az akciók közül igen sok eredményesen végződött. Sok ilyen sztrájknál a munkások megkerülték a szalangisták szakszervezeteit

és közvetlenül tárgyaltak a munkálató szervezetekkel. A március 23-i sztrájk is teljes eredménnyel végződött, amennyiben a sztrájkoló munkásoknak, az asszonyok bátor közbelépése segítségével, sikerült a börtönökből az összes politikai letartóztatottakat kiszabadítani. A spanyol nép elhatározta, hogy szabad lesz. Folytatja a faszizmus elleni hábo-

rút, a demokrácia és a szabadság védelmében vezető harc győzelmében. A spanyol köztársasági kormány elismerése és támogatása hatalmas segítség a spanyol nép felszabadító küzdelemében. ... A spanyol nép érzi, hogy küzdelemében a nemzetközi munkáscsapatok együttműködése és hogy Spanyolország vissza fogja nyerni szabadságát.

Közgyűlési határozat

A több mint hatvanezer tagot számláló Magyar Magánalkalmazottak Szabad Szakszervezete negyvenedik jubileumi küldöttközgyűlése az alábbi határozatot hozta:

Az az áldozat, melyet hazánk demokratikus fejlődése ügyéért a magyar szellemi és fizikai dolgozók a felszabadulás óta hoztak, nem egyes tökécs csoportok vagy egyének érdemei, hanem csakis az egész magyar nép javát szolgálhatja. E megállapítás fontosságát a pillanatban annál is inkább érezzük, mert megjelentek körünkben a környező országok testvérszakszervezeteinek küldöttjei, mely országokban mind a gazdasági élet államosítása, mind az országok demokratizálódása terén a miénknél jóval nagyobb előrehaladást tettek. Egyhangú határozatként követeli tehát a küldöttközgyűlés az alábbiak megvalósítását:

1. Követeli a magánvállalati üzemi bizottsági rendelet módosítását, mely biztosítsa a tőke hatalmas ellenőrzését és hozzon a pontos végrehajtás érdekében megfelelő büntető szankciókat. A rendeletnek biztosítania kell azt is, hogy a vállalatoknál oly nagy számban dolgozó női munkavállalók az üzemi bizottságokban képviseletet nyerjenek. Az egyes magánvállalatok tiszta vagyonából és nyereségéből jöhető alap hasítandó ki és az üzemi bizottságok rendelkezése szerint jöhető célokra fordítandó.

2. Meg kell szüntetni az előző reakciós rendszerek alatt bevezetett, a szakszervezetek szabad tevékenységét gátló kormányhatósági felügyeletet és iktassák törvénybe a magyar szellemi és fizikai munkások szabad szervezkedését biztosító szakszervezeti autonómiát.

3. Meg kell végre valósítani a magyar magán gazdaság nagy részét irányító bankok, továbbá olajipari vállalatok, mezőgazdasági gépgyárak, mezőgazdasági vegyszerüzemek, gyógyszeriparanyagot gyártó és szerműtermelő gyárak és üzemek, energiatermelő és elosztó vállalatok, továbbá a tankönyvkiadás államosítását, valamint külkereskedelmünk állami irányítását és ellenőrzését.

4. Abból a megfontolásból kiindulva, hogy hazánk ipari, kereskedelmi, szövetkezeti és hitellete csak akkor fejleszthető és a gazdasági

felemelkedést szolgáló tervgazdálkodás csak akkor valósítható meg, ha ebbe a munkába a szellemi és fizikai munkásság energiáit bekapcsoljuk, feltétlenül szükségesnek tartjuk, hogy gazdasági életünk két irányító mindennemű rendelet meghozatalánál az illetékes szakszervezet előzetes hozzájárulása joga biztosítva legyen. Elengedhetetlenül szükséges, hogy mind az államosítás, mind az állami ellenőrzés szerveiben a vezető pozíciók egyharmad részét a szakszervezetek útján demokratikusan gondolkodó, szervezett szellemi és fizikai munkásokkal töltsék be.

5. Örömmel üdvözöljük, hogy a kormány a szövetkezeti törvény munkásokkal személt megváltoztatva és tiltakozik a közgyűlés az ellen, hogy a Fogyasztási Szövetkezetek Országos Központjának hatásköréből a Hangya szövetkezetet kivonják és ezzel ezt a szövetkezetet a volt reakciós vezetők kezére juttassák át.

6. A küldöttközgyűlés felszólítja a kormányt, hogy spekuláció letörésére, a realiterek biztosítására egyes közszükségleti cikkeknel a kötött gazdálkodás bevezetésére erélyes intézkedéseket tegyen, hogy a termelés növekedése arányában emelkedjen a dolgozók életvívója is.

7. A küldöttközgyűlés követeli, hogy az igazolóbizottságok által nyugdíjazásra ítélt rangos alkalmazottak — mégpedig nemcsak a nyugdíjalap tagjai, hanem a szerződéses alkalmazottak (vezérgazgatók, ügyvezető igazgatók) is — ne kaphassanak magasabb nyugdíjat, mint a kollektív szerződés alá tartozó nyugdíjas alkalmazottak.

Szakszervezetünk negyven évvel ezelőtt egyik pillére volt a reakció és a faszizmus elleni harcban, hordozója a magyar nép gazdasági felvirágzás, politikai szabadsága érdekében az ország demokratikus fejlődését gátló reakció elleni küzdelemnek. A magyar szellemi dolgozók részt akarnak venni az ország demokratikus fejlődéséért, a magyar dolgozók anyagi és szellemi életvívójának emeléséért, valamint Európa demokratikus átalakulásáért folyó harcban és kijelentik, hogy ha egész Európa halra tart, a magyar dolgozók sem maradhatnak ki ebből a nagy közös erőfeszítésből.

VIDÉK

Jubileumi kongresszusunk kiemelkedő eseménye volt vidéki csoportjaink küldöttjeinek szereplése. Felszólalásukból kitűnt, hogy a felszabadulás óta eltelt idő alatt milyen hatalmas fejlődést vett szakszervezetünk a legnehezebb szervezési területen: vidéken. Minden felszólaló szavából kiesszandó az a förtelen meggyőződés, mely vidéki funkcionáriusainkat szép eredmények előérésére képessé tette és amely jövő fejlődésük legbiztosabb záloga. Már látható, hogy a régi káder mellett kifejlődik egy új, fiatal gárda is, mely a régi harcosoktól át fogja majd venni a mozgalom zászlaját.

Önként adódik a felismerés, hogy vidéki csoportjainkat ezután még fokozottabban kell munkájukban támogatnunk, mert ez az a terület, ahol a munkásmozgalomért és a demokráciáért folytatott küzdelem a legnehezebb. A közöny és ellenérzés még mindig igen nagy, az aktív aránylag csekély, úgy, hogy lenkadtalan, kemény és szívós munkára van szükség.

Az ünnepségek elmúltak, következnek a munkás hétköznapiok. Vidéki szervezési osztályunk fokozott erővel fog munkájához és kiadta a jelszót: minden erőt a vidékre.

Nem mulaszthatjuk el, hogy meg ne emlékezzünk arról a felemelő jelenetről, amikor nyertes csoportjaink átvettek a két szép vándorszólistát. Meghatottság és elszántság volt a szónokok hangjában, mindannyian érezték, hogy a zászlót, mely a szakszervezeti mozgalom becsületének és győzelmének jelképe, még előbbre fogják vinni azon az úton, mely a teljes győzelem; a szocialista társadalom megvalósítása felé visz.

Forintmérleg

A pénzügyminisztérium vezetése alatt működő forintmérleg bizottság elkészítette az 1947 január hó 1-én felállítandó forintmérlegre vonatkozó rendelettervezetet. A tervezetett közgazdasági szakszervezetek szövegeiről anketon ismertette az elmúlt heten. A rendelet tartalmazni fogja az értékelési szabályokat, a részvényirtás-szabályokat, szövetkezetekre és kft-ekre vonatkozó rendelkezéseket.

Az anketon az értékelésekkel kapcsolatban voltak felszólalások. A tervezet ugyanis tüzzelölteni a régi számadatokról a tényleges helyzetnek megfelelő új vagyonszámítás és értékelés alapjára helyezkedik.

Az anketon Kiss Imre kártársunk felszólalásában rámutatott arra, hogy a mennyiségi letárlérvélt az üzemi bizottságoknak is alá kell írniok, ez pedig felelősségvállalást jelent. Ezzel fogva szükséges, hogy a letárlés és mérleg hites könyvvizsgálói záradékolás tekintetében az üzemi bizottságnak is hozzászólási joga legyen.

A forintmérleg-rendeléstől és az anketról részletesen beszámol Gazdasági című folyóiratunk január 2-án megjelentő száma.

EGYETLEN DOLGOZÓ ASZTALARÓL SEM HIANVOZHAT A MUNKA KALENDRIUMA az 1947. esztendőre ismeretterjesztő cikkek, novellák, versek, rövid tanulmányok, kitűnő tudósaink, írónk, költőink tollából hasznosság, érdekesség, kedvesség teszik e napiart, melyet minden bizonyval egész évben szívesen fogunk forgatni. Ár: 5.— forint. Kapható szakszervezetünkben.

AZ ERTÉLMISEGI DOLGOZÓK különös figyelmébe ajánljuk a »Fórum« irodalmi, társadalomtudományi és kritikai folyóiratát, Decembri száma gazdag tartalommal jelent meg és nagyon is időszerű kérdésekkel foglalkozó tanulmányokkal közli Lukács György az existencialista filozófusokról, Károlyi Mihály a magyar büntetőjogi ir. ezenkívül hozza a lap Mathé Lidia, Tolnai Gábor, Karácsony Sándor, Kolozsvári Grandpierre Emil, Kasák Lajos, Somlyó György írásait, valamint Paul Eluard és A. Tvardovszkij költeményeit fordításban.

A szakszervezet új tisztségviselői

Tiszteletbeli elnökök: Kéthly Anna, Rákosi Mátyás.

Elnök: Kertész Miklós.
Alelnökök: Bereza Sándor, Csont Ferenc, Gáspár Árpád, Irsai Béla, Juhász Károly, Nágai Lajos, Ott Károly, Szántó Béla.

Főtájtár: Köves András.
Főtájtárhelyettesek: Molnár Ferenc, Sándor Dezső.

Függőszek: dr. Beér János, dr. Faragó László.

Jegyzők: Béres György, Viola László.

Főpénztáros: Lengyel Gábor.
Főellenőr: Bónis József.

Ellenőrök: Miklós János, Tausz János.

Házmagy: Horváth János, Rónai Jolán.

Központi vezetőség: dr. Baek Lóránt, Bacso Alfréd, Bencez László (Szolnok); Budai László, Cseh István, Dáni Jenő, Elekcs Judit, Fehér András, Fehér Vilmos (Győr), Fischer Imre, Forgács Nándor, Földes Pál, Földényi Sándor, Földvári József (Debrecen), Friedmann Jenő,

dr. Fuchs Pálné, Funk Sándor, dr. Graf István, dr. Hofmanné Singer Vera, Hüvös Jenő, Kabók Lajos, Koren Miklós, Kovács Endre (Miskolc), Márkus Dezső, Nagy György, Ott Sebő, Pál Gyula, Sásdi Nándor (Pécs), Semetó Sándor, Somkuti Sándor, Strausz Lajosné, Szántó István, Székely Andorné Hecht Jolán, Szikla Sándor, Tahi Árpád, Tausz Ervin, Váci József, Vermes Béla, Weisz Ottóné, Závodszky József.

Központi vezetőségi póttagok: Arnold Henrik, Bari Adolf, Kapus György, Lengyel László, Micskó Árpád, Orosz Pál, Pálos Andor, Rados György, Takács Ilona, Varga Mihály I. (Tata).

Függelék zottiság: Biró András, dr. Cotel Kornél, Dénes Iván, Harangi Sándor, Kúrasz László (Szeged), Király Varga Mihály, Lovász György (Salgótarján), Réthelyi Tibor, Székely István, Wiesner Sándor.

Függelék bizottsági póttagok: Kalmár Jenő, Kiss József, Sternberg Ottó, F. Tamás Terézia.

KÖZGYŰLÉSÜNK teljes jegyzőkönyve az összes felszólalásokkal néhány napon belül megjelenik és szakszervezetünkben t. kártársaink rendelkezésére áll.

Szakosztályi napló

Mindazon új szakosztályi vezetőségek névsorát, melyeket lapunk e számában helyszíne miatt nem hozhatunk, január 31-i számunkban fogjuk közölni.

Bank és pénzügyi szakosztály. A szakosztály új vezetősége igen messze-remő és részletes programot dolgozott ki. Elsősorban említtük meg, hogy bevezetésre került a taggyűléseknek az egyes intézetekhez való kivitele. 18-án a Pesti Magyar Kereskedelmi Banknál tartottuk meg az első ilyen taggyűlést, amelyen Csont Ferenc foglalkozott a napokkal előbb megtartott kongresszusunk által felvetett kérdésekkel. A taggyűlés szép sikere azt bizonyítja, hogy ezen az úton továbbhaladva eredményes munkát végezhetünk. További ajándékunk szánja a vezetőség, hogy a jövőben minden egyes pénzügyi napot tartunk, mely alól kivétel csak azok a pénzügyi napok lesznek, amelyeknél abban a hónapban taggyűlés lesz. A szakosztályi napok alkalmával a szakosztály vezetősége által kiküldött kártárs rövid szakosztályi ismertetésű üzemi bizottsági beszámoló követi és ezáltal mód nyílik arra, hogy mind a szakosztály, mind pedig az üzemi bizottság felett megfelelő építő kritika gyakorolhassék. Januári program: 8-án ü. b. értekezlet, 13-án taggyűlés a Hitelbankban, 22-án ü. b. értekezlet, 29-án taggyűlés a Leszámlító Bankban.

Bánya- és kohószakosztály. December hó 6-iki taggyűlésén a szakosztály új vezetőségét választott. Elnöke: Dr. Csont György. Alelnöke: Schranek György. Munkatársak: Gyvessző István, Palota László. Titkárok: Strauss Lajosné és Szilágyi Endre. Jegyző: Csont György. Munkatársak: Bródy László. Ellenőr: dr. Tószighy Arthur. Háznagya: Rieb László. Választmány: dr. Falvy János, Friedmann Jenő, Deák György, dr. Gattai István, Irsai Béla, Révész Imre, Szabó István, dr. Szegedi Gusztáv, Orosz Dezső, Bartos Antal, Siklósi Ferenc, Werner Tiborné, Hegedűs László, Hegedűs Andrásné, Fehér György, Teszari Domokos, Szilágyi Béla, Tóth Imre, Pretzner Erzsébet, Peteretz Mária, Medvetzky Jánosné, Mocsári Elemér. Január havi ülésrend: Január 8. Vezetőségi ülés, január 10. Taggyűlés, január 17. Vezetőségi ülés, január 24. Taggyűlés, január 31. Vezetőségi ülés.

Biztosítási szakosztály. Szakosztályunk életén meglátászt az egész szakosztályunkra jellemző kongresszusi énlenség. December 6-án a taggyűlés megválasztotta az új szakosztályi vezetőséget: elnök: Barcsa Sándor, alelnöke: Kovács Miklós, Pelle Sándor, titkár: Miklós János, háznagya: Nagy István és Beleznyai József, jegyzők: Háfalvy Gy. Áné, Csányi Margit, vezetőségi tagok: Arnold Henrik, Sainai László dr., Balázs István, Molnár János, Dr. Lukács Miklós, Szilárd György, Tóth Sándor, Szilágyi Artúr, Tóth Árpád, Sternberg Ottó, Keszé Károly, Boron Géza. Az új vezetőség 13-án tartotta alakuló ülését. A kongresszus után szakosztályi vezetőségünk kidolgozta részletes programját. Szakosztályunk januári munkaprogramja a következő: Vezetőségi ülés: január 10., 24. du. 4 óra, taggyűlések: január 3., 17., délután fél 5 óra. Üzemi Bizottsági értekezlet január hó 2-án reggel 8 óra, január 16. Az üzemi értekezletek idejét az üzemi bizottságokkal későbbi időpontban közöljük.

Elemezési szakosztály. E hónap elején a szakosztályi taggyűlés megválasztotta új vezetőségét: elnök: Biró András, alelnöke: Mieszkó Árpád, Somkuti Sándor, titkár: Földényi Sándor, vezetőségi tagok: Dr. Csózá István, Győri Pál, dr. Kiss István, Kirner Dezső, Nyári Ferenc, Szomolányi Józsefné, Gábor Imre, Dr. Vadász György, Vajda Géza, Vincze Pál, Köhly Erzsébet, Varga Miklós. Az új vezetőség 9-án tartotta alakuló ülését. E hónap folyamán szakosztályunk életének fellendítése érdekében megalkotta az új választmányt, amely helyedtelanul nekilátott a munkának. Január havi szakosztályi program: Vezetőségi ülés: január 19., és január 26. délután fél 5 óra, Taggyűlések: január 13. és 27. ke 5 óra, Üzemi bizottsági értekezlet: január 23. reggel 8 óra.

Építőipari szakosztály. A szakosztály december hó 2-i taggyűlésén új vezetőséget választott. Az új vezetőség december hó 12-én tartotta első alakuló ülését. Kidolgozta programját, melynek fontos pontja a tagság fokozottabb ideológiai átnevelése, az üzemi értekezletek megszervezése a tisztviselőknél is. Jubileumi kongresszusunkon az építőipari kérdésekben Ott Sebő kártársunk szövegezt fel. A szakosztály új vezetősége: elnök: Fischer Imre, társelnöke: Ott Sebő és dr. Hammel László, alelnöke: Matolcs János, titkár: Szalay László, jegyző: Pór Imre, választmányi tagok: Balogh László, Braun Margit, Mészáros Márton, Paszthos György, Grinyóik Emília, Gúsmann Miklós, Havas Dezső, Hortobágyi Erzsébet, Komorner Artúr, Károly Árpád, dr. Körner György, Kócs László, Kócs István, Leukoffy László, László József, Nagy Sándorné, Radó Endréné, Szarin Zoltán, Süli Imre, Tarr József, Vaniesk Józsefné, Zachariás Lipót. Januári ülésrend: 3-án fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 8-án fél 5 óra: Taggyűlés, előadó: Markos György, 16-án fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 23-án fél 5 óra: Taggyűlés, Tárty: Az építőipari szakma státusza előadásban, részesei: Kovács dr. Hammel László, Szén, Zachariás Lipót, Csont György és mások, Tarr József, Pál, Béla, eszép, dr. Körner: Pórnál, Ott Sebő: Asbest, pala, 30-án fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 31. d. a. 9 óra: Üzemi Bizottsági értekezlet, előadó: Asztalos Mihály igazgató, az építési egyezményről.

A faipari szakosztály december 6-án választotta meg vezetőségét. Elnök: Csollány Fecse, alelnöke: Gábor György, Orosz Pál, titkár: Kádós István, jegyző: Kovács Hilda, vezetőségi tagok: Fank Sándor, Herceg Ferenc, Majoros Gyula, Mátósi Péter, Rosta István, Streléi Kálmán, Veres Mihály. A vezetőség nagyerejű propagandát és szervező akciókat kezdett, ami olyannyira eredményes volt, hogy december 13-án Kertész Miklós szakosztályi elnöke és Villám János, a fémipari szakosztály elnökeinek előadásakor valószínűleg meglett a terem. A nagyszikori taggyűlésen, mely a szellemi és fizikai munkásság közös problémáit tárgyalta, a munkásság részéről is sokan megjelentek és részükre is értékes hozzászólások hangzottak el. Januári ülésrend: 2-án d. a. fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 8-án d. a. fél 5 óra: Taggyűlés, előadó: Köves András, 16-án d. a. fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 23-án d. a. fél 5 óra: Taggyűlés, előadó: Köhly Anna, 30-án d. a. fél 5 óra: Vezetőségi ülés, minden hétfőn 6 óra: szeminárium.

A grafikai szakosztály új titkára a következő: elnök: Pál Gyula, alelnöke: Jenik Gyula, Lugosi Béla és Reményi Imre, titkár: Székely Sándor, helyettes titkár: Csillag Sándor, jegyző: Szaniszlav Aranka, háznagya: Békei Józsefné. A vezetőség tagjai: Balla Miklós, Boros József, Csabai Lajos, Csizna József, Demeter Andor, Gál Ernőné, Hajdú Jenő, Hollós Károly, Horváth István, Kállai László, Mátyási Lászlóné, Dr. Mészáros Miklós, Négyessy Györgyné, Prager Miklós, Salzer Béla, Welward Gyula, Veres Magda. Január hónapban újabb papírszakmát választottunk, amelynek egyik része azoknak a kártársaknak nyújt tanácsot lehatóságát, akik a legutolsó tanfolyamon nem vettek részt, másik része pedig folytatásul a már előadott tananyagot. Jelentkezés a Szakszervezet szervezési osztályán. Január 18-án műsoros, táncos kultúrát rendeztünk, amelyre - figyelembe véve a legutóbbi kitűnően sikerült estélyt - ajánlásokat a jegyeket a szervezési osztályon minél előbb beszerezni. Január havi ülésrend: 8-án d. a. fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 16-án d. a. 5 óra: Üzemi bizottsági értekezlet, 23-án d. a. fél 5 óra: Vezetőségi ülés, 30-án d. a. 5 óra: Taggyűlés.

Közlekedési szakosztály. A közlekedési szakosztály december első felében megválasztotta új vezetőségét. A szakosztály elnöke: Szende Sándor, ügyvezető elnöke: Keszler Emil, alelnöke: dr. Stingly Kálmán, titkár: Feledy Sándor lett. A szakosztály új vezetősége 3 hónapos munkatervet dolgoz ki, melynek középpontjában a friss káderek kinevelése áll. E célból megalkotta az új vezetőség az ü. b. választmányt és tekintve, hogy ebben a szakmában, nem lévén szó tényleg vállalatokról, a tényleg ellenőrizni nem kell, az ü. b. választmány főfeladata a szakosztályi mozgalom fejlesztése. Eppen ezért az ü. b. választmány részére az érdekvédelem mellett elsősorban mozgalmi feladatokat dolgoz ki a vezetőség, amelyeknek végrehajtása a választmány tagjainak kötelessége. Rendszeres szemináriumokban részesülnek a vezetőség és választmány tagjai, valamint folyamatosan van két üzemi szeminárium létrehozása is. Ülésrend: január 8., szerda d. n. fél 6 óra: ü. b. és bizalmi értekezlet, 13-án vezetőségi és bizalmi választmányi ülés, 23-án taggyűlés, 29-án vezetőségi ülés. Minden vezetőségi ülés után a tagok részére kötelező szeminárium.

A szállítványozási szakosztály is megválasztotta új vezetőségét és tovább folytatja a szervezési és oktatási munkát. A hűtőipari szakmájában változatlan érdeklődés mellett folyik tovább. A januári ülésrend az ünneppontok miatt úgy alakult, hogy csak egy ízben lesz taggyűlés, ülésrend: 13-án du. 5 óra: Vezetőségi ülés, 20-án du. 4 óra: Taggyűlés, 27-én du. 5 óra: Vezetőségi ülés. Szérvetkezési szakosztály. A szakosztály december hó végén megválasztotta új vezetőségét és küldött el a kongresszusra. A választás a munkásság jelegyében folyt le és a munkapártnak döntő győzelemmel végződött. Az új vezetőség elnöke: Vázi Sándor, alelnöke: Szabó István és Székely Andor, titkára: Nagy György kártársak lettek. Az új vezetőség 8 hónapos munkatervet dolgoz ki, melynek legfontosabb pontja a kártársak minél nagyobb számban való demokrátiálása és a szakosztály részvétel a szövetségi politikai kérdések megvitálásában. Üzemi és központi szemináriumok, valamint üzemi értekezletek rendszeresen folynak. A szakosztály minden hó harmadik csütörtökén üzemi bizottsági értekezletet tart, amelyen a tagok megjelenése kötelező. Ezen ü. b. értekezletek szakmai és az üzemi bizottsági ellenőrzési kérdésekkel foglalkoznak. Januári ülésrend: január 4-én vezetőségi és bizalmi választmányi ülés, 11-én taggyűlés, Szérvetkezési törvényjavaslat, előadó dr. Maros Pál, a FOK ügyésze, 18-án vezetőségi és bizalmi választmányi ülés, 25-én vezetőségi ülés, Január 29-án, csütörtök reggel 8 óra: Üzemi bizottsági értekezlet. Minden vezetőségi ülés után a vezetőségi tagok részére kötelező szemináriumot tartunk.

A textilszakosztály is megválasztotta új vezetőségét. A kongresszuson 12 küldött képviseltesse magát, ezenkívül három tagot adnak az új központi vezetőségbe. Az új vezetőség feladatánl tűzte ki, hogy a múlt hibáit kiküszöbölje és a már elért eredményeket fokozza. Ülésrend: Január 8-án 15. vezetőségi ülés, 7-én délelőtt 8. üzemi bizottsági értekezlet, 16-án 15. taggyűlés, 17-én 15. vezetőségi ülés, 24-én, 15. taggyűlés, 31-én, 15. vezetőségi ülés.

Újságírói Szakosztály. Az Újságírói Szakosztály december 10-én tartotta meg választmányi taggyűlését. A szakosztály új titkára a következő: Elnök: Tóth Sándor, Társelnök: Fehér András. Ügyvezető elnök: Forgács Nándor. Alelnöke: Forgács Árpád, Lukács Imre. Jegyzők: Görög Henrikné, dr. Hoffmann Béla. Titkárok: Tancs László, Andai István, Póztárs: Munch János, Ellenőrök: Zsuzsok Gyula, Csont László. A vezetőség tagjai: Bór István, Beregi Miklós, Halas Géza, Kovács Lajos, Kalmár Endréné, Lantos László, Loránti Mária, Márk Sári, Mészáros Jenőné, Mészáros Magda, Ormos Magda, Pócsai Edit, Eleka Pirokka, Singer József, Sternér Rudolfné, Szűcs Sándorné. Ülésrend: Január 8-án délután 5 óra: Vezetőségi ülés, 6-án üzemi bizottsági és bizalmi értekezlet, délután 5 óra: 17-én délután 5 óra: Vezetőségi ülés, 20-án délután 5 óra: Taggyűlés kultúr-délutánál egybekötve, 31-én délután 5 óra: Vezetőségi ülés.

Vas- és fémipari szakosztály. A szakosztály december hónapban a legaktívabban folytatja az üzemi értekezleteken és az egyes vándorgyűléseken kifejtendő nevelő munkát. A súlypont a szakmai kérdések területén a Nehézipari Központ felé irányult. A szakosztály vezetősége megállapította, amit a kongresszusi küldöttek is kihangsúlyoztak, hogy a nehézipari állami kezelésbe vétel során a szakosztályt el kell költük a mi szakosztályunk vasas szakosztályát mellőzve az egyes pozíciók beállításánál. Nem került érvényre szakosztályunknak az az álláspontja, hogy a megfélemlítő szakszervezet mellett döntő szempont a demokrátilus megbízhatóság legyen. A vezetőség ez a kérdést napirenden tartja és elhatározta, hogy megalkotva párhuzamosan folytat állás-

ponyjának érvényesítésére. A kongresszuson ezt a kérdést dr. Cotel Kornél alelnök és Viola László titkár domborították ki felszólalásaikban. A hó folyamán 5-én az Elzett-gyárban és 13-én a Standard-gyárban tartottunk vándorgyűléseket, amelyeken Kertész Miklós és Viola László, illetőleg Csont Ferenc tartottak előadásokat. Szakosztályi összejövetelek januárban: 2-án, 16-án, 30-án. Vándorgyűlések: 9-én, 24-án.

Vegyipari szakosztály. A szakosztály az üzemi értekezletek számának szaporítása révén egyre nagyobb mértékben szélesíti ki a vegyipari magánalkalmazottak körében a szakszervezeti nevelő munkát. A szakosztályhoz került át a MAORT és a MASZÖVÖL is, ami nagy nyereség a szakosztály fejlődése szempontjából. Ugyancsak örömdetes tényként könyvelhetjük el, hogy a Chinoin-gyárban, ahol eddig a Vegyipari Munkások Szakszervezetebe írták be a tisztviselőket, a hozzánk történő áttelepésük igen komoly mértékben megszorodtak és ma már majdnem teljes számban hozzánk vannak beszervezve a Chinoin-gyár magánalkalmazottai. December 11-én a Török-Labor Rt.-nél tartottunk vándorgyűlést, amelyen Csont Ferenc és Taus János szövegezt fel. Szakosztályi összejövetelek január hó folyamán: 13-án, 19-én. Vándorgyűlések: 8-án, 22-én.

Az orvosbíró központ ismét a MABI tagok szolgálatában

A MABI biztosítottai sokszor vannak abban a helyzetben, hogy nem tudják, ki az illetékes körzeti orvosuk és sürgős szükség esetén kibe forduljanak orvosi segítségért. Esetleg a MABI rendelőintézet egyes szakrendelőiéről nincsenek tudomásuk, vagy azok rendelési idejét nem ismerik. Minden időben - még éjszaka is - felhívhatjuk a MABI tagok az orvosbíró központ telefonon: 186-986 és az orvosi ellátás kérdésében mindig pontos és teljes felvilágosítást szolgál.

Az alsó kategóriák fizetés emelése

Kollektív szerződésünk megkötése óta az iparban az akkord, valamint a kapcsolt akkord bevezetése, továbbá a segéd munkások béreinek emelése következtében bizonyos eltulodás állott be a magánalkalmazotti fizetések és a fizikai dolgozók bére között.

Szakszervezetünk munkabérszaktálya, figyelemmel a fenti eltulodásra, valamint a termelés növekedésével arányban álló munkateljesítményre, a kollektív szerződés alsó kategóriába sorolt alkalmazottak fizetésének korrekcióját látta szükségesnek.

Ez úgben az egyes szakmák képviselőinek bevonásával memorandumot juttattunk el a Szakszervezeti Tanácshoz, mely méltányolja az abban foglaltakat, a szerződés egyes kategóriáinak alant helyesbítéséhez járult hozzá, december 15-i hatállyal:

	Frthelyett	Frth
X.	100-145	120-165
IX.	115-165	145-195
VIII.	165-215	190-245
VII.	175-260	220-290
VI.	200-310	250-320
V.	260-420	300-420

Az egyes érdekviseletekkel a fentiek szerinti kollektív szerződés-függelék letárgyalása folyamatban van és napokon belül befejezést fog nyerni.

Magánalkalmazottak Lapja
A Magyar Magánalkalmazottak Szabad Szakszervezetének Közönlönye
Felelős szerkesztő:
dr. Fuchs Pálné
Felelős kiadó: Köves András
Szerkesztőség:
Budapest, V., Eötvös-utca 25/a
465546 - Athenaeum, Budapest
Felelős: Górszky Tivadar igazgató